

Kozma Szabolcs

Éva gyümölcsei

csendéletet fest bennem a szórakozottság

citrom

örülj, hogy a nyelvemen ülve összezsapnak fejed felett nyáltengerem hullámai, hogy apró halként csúszhass végig a torkomon, saját magam mellé pottyanva. visszaadom a citromsavad a szádba, de a keserét megtartom.

alma

magam ismerve leginkább a hirtelen halál borzaszt el, ezért mézbe mártva veszek a számba, és csak hagylak sikamlós jégtömbként végigcsúszni a nyelőcsövemen. ha a gyomromba érsz, szólj, hogy megmossam a lábad gyomorsavval telt bugyraimban, és szememen fehér lepedővel visszakísérhesselek az égbe, Messiás.

barack

egy szomszédos erdőben növekedsz, még zöld vagy. hiába szorítalak markomban, kemény maradsz, ami nem méltó hozzád. de ha jövőre visszatérek, és újra markomba veszek, engedd, hogy szétnyomhassalak, hogy végigcsorogjon a kezemen száncmad, és minden, amit szégyellsz. ne félj, nem az éjjeliszekrényre teszek, mert azt akarom, hogy együtt aludjunk végig az örökkévalóságot a takaró alatt, amivel régen én is annyit takartam magam. mint most te is.